

2.

Když nastal čas srazu naší party, byl jsem na místě jako první. Díky péči „něžnější“ poloviny mého rodičovstva mne sice kamarádi zprvu nemohli poznat, ale nakonec v té oteklé a barevné potvoře svého přítele rozpoznali. Na rockovou zábavu jsme šli asi pět kilometrů pěšky. Bylo léto, horko a žízeň. A nás tak v cíli cesty nejdříve uvítala hospůdka, letní parket prozatím kvůli pitnému režimu musel posečkat. I přes to, že matka na mě má jiný názor, debil nejsem. Kombinaci pivo – rum jsem předem zavrhl. Jak se seznamovat s opačným pohlavím, a přitom mít zatnuté zuby jsem nevěděl. Proto jsem pil jen pivo. Ovšem můj žaludek měl úplně stejný názor na chmelový mok i bez rumů. Po třetím pivě jsem při běžném vykonávání potřeby zaplnil mušli nejen spodem, ale hlavně vrchem. Rozhodl jsem se ten vzpurný trávicí orgán přeprat. Když to nejde po dobrém, půjde to po zlém. Vrátil jsem se ke stolu s kamarády, kde pivo stálo na konzumenty frontu. Sedl jsem si a na jeden lok vypil chladivý půllitr. Žaludek přešel do útoku. Vyhodil obsah v rekordním čase, jen tak – tak jsem doběhl na dvorek za hospodou. Nejsem typ, co vzdává věci bez boje. Ovšem můj trávicí orgán je opravdu tvrdohlavý. Po dvou hodinách bylo skóre: 8 piv (4 litry) dovnitř – 12 vyběhnutí na dvoreček (odhadem 20 litrů) ven. Evidentně jsem prohrával. Zkusil jsem nabídnout této části mého organismu smír, ale válku již nešlo zastavit. Na letní parket jsem byl kamarády odtáhnut, položen na dřevěnou lavičku ústy k zemi, a nechal jsem svého nepřítele dokončit svůj boj. Až se vzpamatuji, budu mít co dělat, abych opět dosáhl své původní váhy.

Jak jsem se dostal domů, se nepamatuji, ovšem jsem si jistý, že to, co jsem si předsevzal – najít si dívku svého srdce – jsem určitě nesplnil. V tom stavu, co jsem byl, bych přehlédl i kamión s návěsem, natož najít něco tak drobného jako je dívka. Kamión bych přehlédl, matku jsem přehlédnout nemohl. Upozornila na sebe ihned ve vrátkách mistrným úderem do zdravé poloviny mého obličeje. Ani jí tentokráte nevadilo, že jsem lepil.

Na internátě jsem se zotavoval dalších čtrnáct dní. Byl sem jak kdybych přežil leteckou nehodu. Pivo zlikvidovalo vnitřnosti, matka obal. Modrá spodní polovina od džín měla mnohem přirozenější barvu než vrchní od matky. Ale na další zábavu jsem se upřímně těšil. Být rockovým

fanouškem byl můj životní cíl a v cestě za ním jsem byl ochoten obětovat takové drobnosti, jako jsou rodiče či žaludek s jícnem.

Rockové koncerty na tomto letním parketu byly každý týden pravidlem. A tak při příští návštěvě jsem zvolil jinou taktiku. Samozřejmě pivo jsem z pitného režimu „somráka“ vyřadit nemohl. To bych se degradoval na úroveň jedinců nepatřících do žádné skupiny, a tedy mimo veškerý kulturní život. Zkusil jsem žaludek obelstít. Jak jsem si všiml, spousta jedinců mého věku při návštěvě pohostinství užívala bohaté nabídky tabákového průmyslu. Tajemství džínoviny nám sice kapitalističtí imperialisti dovedně tajili, ovšem cigaretami různých značek, všeobecně nazývanými „Ameriky“ nás zásobovali bohatě. Na trhu byly i výrobky místních, socialistických podniků, ovšem k západním džínám rozhodně patřila i zahraniční cigareta.

Začal jsem tedy návštěvu pohostinství nejdříve důstojnou cigaretou a až po této, oku lahodící proceduře, jsem do sebe začal nenápadně nalévat pěnivý mok. Psychicky jsem rozhodně zvítězil a žaludek jsem úspěšně oklamal. Na pivo ani nepomyslel. Mušli jsem naplnil již po prvním pivu. V životě bych neřekl, jak je bolestivé zvracet a nemít co. Na lavičku u tanečního parketu jsem byl znovu odnesen, a ústa mi byla nasměrována tak, aby mne gravitace při zápase o život neudávila. Dívku svých snů jsem opět neobjevil. Ani jsem sny neměl. Možná snad jediný...aby byla vládou uzákoněna eutanázie. A já byl první, kdo tohoto privilegia bude moci užít.

Matka doma opět přehlédnout nešla. A jelikož si minule o můj obličej pochroumala zápěstí, nešel přehlédnout ani otec. Dnes s odstupem doby mě mrzí, že u nás tenkrát nebyl moderní styl zvaný „pank“. Já se svými barvami bych byl dozajista jeho čelním představitelem. Na internátě jsem opět prožíval rekonvalescenci a svůj pestrý vzhled jsem omlouval návštěvami boxérského kroužku ve volném čase. To, že nade mnou každý týden vyhrávala matka „KO“ jsem ovšem nikomu nepřiznal.

Žaludek jsem se různým způsobem snažil obelstít každý víkend. Za největší úspěch mohu vyhodnotit, když jsem místo piva konzumoval nápoj zvaný „zelená“. Vonělo to po mentolu a konzistenci to mělo, jako když rozmixujete žábu a zahustíte jí zeleným pudinkem. Vzporný orgán se sice jako vždy bránil, ovšem „zelená“ se jeho stěn držela jak přilepená a nehodlala teplé doupatko opustit. Prvně jsem byl i na parketu, a dokonce i zlehka tančil. Sice ne s dívkou, ale s partou stejně se motajících mladíků mého věku, ale stejně to byl vynikající úspěch. Domů jsem sice došel jen

tak – tak (alkohol mně komplikoval navigaci), ale alespoň jsem nelepil. Rodiče však tento pokrok neocenili. Nebo spíše ocenili stejně jako vždy...no, možná o něco lehčeji, minule si zranil zápěstí i otec.

O to horší bylo ráno. Zákeřný žaludek svůj obsah přes noc patrně zpracoval a ráno se mi hodlal mstít za utrpenou porážku. Svoji pout' jsem začal za naší zahradou. Tam jsem si lehl a rozhodl se v chladivém stínu jabloně zemřít. Ovšem můj trávicí orgán místo znehodnotil, a tak jsem se přeplazil o pět metrů dál a sen o milosrdné smrti zkusil znovu přivolat. Jen se asi po deseti minutách dostavil, zákeřný nepřítel místo opět zlikvidoval. Takto jsem po kouskách přelezl pole za zahradou a kopec s borovým lesem nad naší vesnicí. Do večera jsem takto proplazil asi tři kilometry. Asi si řeknete, že tři kilometry za dvanáct hodin není veliká vzdálenost, ale zkuste při tom každých pět metrů zvracet. Ke konci jsem do sebe zkoušel nasoukat i borové šišky, abych měl něco v sobě a můj rozběsněný trávicí orgán měl co vracet. Aby si třeba z nouze nevybral v mém těle ledvinu a nevyhodil ji ven. Večer jsem již byl celkem v pořádku. Tajně jsem se proplížil domů a vzal útokem ledničku. Ono zhubnout za dvanáct hodin osm kilo – to člověku potom vytráví.

Mohu říci, že tento můj boj a snaha být plnohodnotným „somrákem“ trval přes dva roky. Dva roky jsem se snažil skamarádit s mým vnitřním nepřítelem, ale neuspěl jsem. Kdykoliv jsem pozřel víc nežli tři piva, prožíval jsem střídavě kóma a pocit mixéru zabudovaného chvíli do břicha a chvíli do lebky. Děvče jsem si na rockových zábavách také v tomto období nenašel. Ale jak jsem si později všiml, rockový fanoušci a fanyanky prožívali vesměs to samé co já. Erotické vztahy mezi sebou nenavazovali, protože erotika v tomto věku začíná líbáním, a to v této skupině není možné. Líbání znamená, že svoje ústa po určitý čas ponechám přitisknutá na ústech osoby opačného pohlaví. Správný rocker má u úst vždy půllitr s pivem a když nemá, tak to zrovna čistí svůj organismus někde poblíž výčepu. Až se pročistí, aby to neměl daleko k pivu.

Ale nemohu říci, že bych neměl, jak se říká „známost“. Velice často, když jsem se unavený v křeči zmítal u nejbližšího stromu poblíž tanečního parketu, jsem se potkával s dívkou podobného osudu. Sice jsme spolu nikdy během těchto dvou let nepromluvili, ale náš vztah byl velice romantický. Kolikrát jsme se chytli za ruku a podrželi jeden druhého, abychom se ksichtíkem nezabořili do země. A v pokročilejším stádiu našeho chvilkového soužití jsme si jeden druhému drželi vlasy, abychom si

je nepozvraceli. Jen její jméno jsem nikdy nezjistil. A do obličeje jsem jí taky vlastně nikdy neviděl. Buď před ním měla půllitr, nebo ho měla zaborený v trávě v boji s trávicím organismem. Přesto se mi moc líbila a velice jsme se sblížili.

A dokonce i na internátě jsem měl známost s osobou opačného pohlaví. Alespoň si myslím, že byla opačného pohlaví. Bylo to totiž v období, kterému se říká „chodit do tanečních“. Samozřejmě mi nešlo o to učit se nějaké přiblblé tanečky. Polky a valčíky mi byly ukradené. Ovšem jít na „taneční“ znamenalo opustit internát i po večerce a čas studijního volna prožít pod vlivem pěnivého pivečka. Na kurs se jít muselo, tam naše vychovatelka prováděla přísnou kontrolu, ale před tanečními hodinami bylo dost času posilnit se něčím opravdu hodnotným. A díky tomu, že jsem byl posílen jsem se mohl zapojit i do tanečního procesu a neumřít hanbou při poskakování na muziku, která se nevytváří elektrickými kytarami a bubny, ale foukáním do plechových rour a šmrdláním na basy a housle.

A tam začala má známost. Chvilky před tanečními kursy strávené u piva mě sice posílily, ale zároveň i drobátko dezorientovaly. A tak když to vyholené individuum, nazývající se taneční mistr zavelelo: „pánové zadejte se“, trochu jsem zpanikařil a nevyběhl k nastoupeným dívkám včas. Takže ty, které byly estetičtější, byly rozebrány. Mimo tanečního mistra na parketě, fungovaly ještě dvě gorily, které se nazývaly „nahaněči“. Ti neustále sledovali, aby se nešťastní chlapci neskrývali za závěsy a aby si dívky užily tance. A jeden z těchto nahaněčů mě nenápadnou ranou do zad přehodil přes půl sálu, před očekávající slečnu. Ta okamžitě ucítila svoji příležitost a vrhla se se mnou v taneční rej. Jmenovala se Vilma a byla „řeznice“. Jestliže si čtenář představí při slovu „řeznice“ dívku plnoštíhlou, až obézní, krutě se mýlí. Obéznímu děvčeti by nebyl problém prchnout, to vás nedohoní ani nepřepere. Navíc, před obézní dívkou není ani proč prchat. Lidé při těle jsou většinou milí a dobrosrdeční. A na tanečním parketě, při muzice tvořené foukáním a šmrdláním, je obézní dívka pro rockového šilence hotové terno. Nenutí ho se otáčet jak čamrdu a dělat nedůstojné pózy. Zlehka se s ním pohupuje po sále a baví ho vtipným a milým hovorem.

Vilma na sobě neměla jediný gram přebytečného tuku. Byla vysoká přibližně jako já, ale svaly měla jako bájný Herkules. Ve volných chvílích házela koulí a kladivem. Myslím, že se zbytečně podceňovala. Klidně

mohla vhadzovat družice do vesmíru a sovětští soudruzi by ušetřili za odpalovací rampy. A nyní si bujaře pohazovala se mnou.

Po sérii něčeho, co si nepamatuji, protože se mi za prvé motala hlava po pivu a za druhé se mnou s celým motala Vilma, zavelel taneční mistr: „pánové a dámy, střídání partnerů“. Jelikož personál kursů se skládal většinou z mužů, snažili se být solidární a umožnit střídáním i těm pomalejším a méně šťastným tančit s reprezentativními dívkami. Vilma na to však měla jiný názor. Patrně si mě oblíbila. Sevřela můj trup tak pevně, že jsem si připadal jak tuba zubní pasty pod projíždějícím autobusem. Jeden z nahaněčů si všiml mého stavu před smrtí rozlisováním, chytl Vilmu za rameno a řekl:

„Vystřídejte partnera, milá slečno!“

To byla poslední věta v jeho truchlivém životě. Lehkým cvrnknutím Vilma odpinkla jeho ruku ze svého ramene a s rukou opustil sál a možná i náš kontinent. Od té doby jsme nebyli obtěžováni a ať probíhalo střídání partnerů, či na parketě nacvičovali kroky zvláště chlapani a zvláště dívky – já byl vždy v pevném objetí s Vilmou.

O přestávce mě vzala za ruku a předhodila před své rodiče. Její otec byl celkem sympatický pán, ovšem jak jsem později pochopil, svůj úkol v rodině splnil zplozením Vilmy a nyní si ho v domácnosti ponechávali asi jen jako náhradní potravu pro stav nouze. Matka byla podobná své dceři, jen její svalová hmota byla tak třikrát větší. Byla vysokou představitelkou v Komunistické straně a ve volných chvílích pěstovala kulturistiku. Postavila si mne před sebe, zkušeným hmatem zkontrolovala mé osvalení a prohlásila:

„To pude, neboj, my si ho vykrmíme!“

Potom její zrak zabloudil na mé skvělé vlasy, sahající na pro ni nevyvinutá ramena a zařvala:

„Co to je?! Socialistický mladík a vypadá jak orangutan! Příště přijdeš ostříhán po vzoru sovětských komsomolců, jinak to otrhám sama!“

V duchu jsem věděl, že již nebude žádné příště. Jestli se dožiji návratu na internát v celku, nikdy již do této oblasti ani nepáchnu. Nechci skončit jako její nebohý manžel. V rozčilení ho totiž mimoděk držela pod krkem a on si snažil tiše zatlačovat oči zpět do důlků.

A opravdu jsem raději od té doby trávil večery na internátě. Matka Vilmy si mne asi také oblíbila, protože díky mé nepřítomnosti na kursech navštívila ředitele učiliště a snažila se mu naznačit, že jeden jeho žák

sabotuje taneční hodiny. On jí prý sdělil, že kursy nejsou povinné a ona mu za to rozptýlila kostní soustavu po celé místnosti. Já se to dozvěděl od sekretářky, která výbuch v kanceláři přežila. Ředitele jsme dostali nového a ten si z chyb toho minulého vzal ponaučení. Návštěvu tanečních kursů zrušil, a místo toho zavedl recitační kroužek sovětských básní. Nikdo ho nenavštěvoval, a tak nehrozilo střetnutí s rozlícenými rodiči.

Ale jsem si jistý, že absence taneční výuky při dechové kavalérii pro mne nebyla žádnou ztrátou. Tanečník jsem od přírody skvělý a k tomu abych byl obdivován, nepotřebuji žádné vyumělkované pózy. Dodnes jsem na parketě nepřehlédnutelný a moje taneční kreace vyvolávají zasloužený úžas. Ovládám všechny rockové finesy. Od bujarého klepání hlavou, přes metalové hrození, až po bravurní hru na imaginární kytaru. Prostě hvězda rockových večerů.

A návštěva pohostinství před hodinami tance mi také nechyběla. Začali jsme jako učni chodit na praxi do výrobních provozů, a uvědomělá dělnická třída nám plně večerní dýchánky nahradila v pracovní době. Vždy měl někdo svátek, narozeniny, a nebo bylo zapotřebí oslavit dílčí výrobní úspěch. Kolikrát jsem nemohl dojít rumovou únavou zmožený ani na internát. Socialistický dělník věděl, jak využít pracovní dobu a kdyby ho napadl západní imperialista po osmé hodině ranní, nikdy by se od něj tajemství výrobního procesu nedozvěděl. Z bezpečnostních důvodů socialistický dělník ke strojům ožralý nechodil. A ty dvě hodinky do osmé ranní? To se sázelo na to, že když se imperialista vzbudí a bude chtít socialistický provoz napadnout, zabere mu tento čas cesta. Ale byly i výjimky mezi dělníky. Ti nedali západnímu agresorovi šanci ani ve dne ani v noci. Já se svými trávicími problémy mezi ně bohužel nemohl zapadnout. A opravdu skvělou brigádu socialistické práce jsem našel mezi intelektuály. Bylo to asi tím, že netrávili čas u žádného stroje, a tedy jim žádná nehoda při práci nehrozila. Byl jsem zařazen jako učeň na zkušebnu motorů, do skupiny inženýra Bejdy. To byl vzor výzkumníka a využívání pracovní doby. V pondělí ráno si „odpíchl“ začátek pracovní doby, a v pátek odpoledne konec. Spal ve skřínce na pracovní oděv a byl tak geniální, že dokonce vlastnil dvojskříňku, jejíž druhá polovina plnila úkol rumovny. Toto slovo si sám, jako absolvent vysoké školy vymyslel, a odvodil ho z běžného názvu – čajovna. Čajovna se tento plechový díl nazývat nemohl, čaj v něm nebyl.

Výhodou práce pod vedením Komunistické strany bylo, že člověka manuálně zručného nemohly zkazit peníze. Běžnou výplatu dělník doma odevzdal, a tak ženatá výrobní síla k penězům ani vlastně přijít nemohla. Jiná měna, než koruny ve státě neexistovala, a tak si ženatí zaměstnanci uzákonili mezi sebou jiné platidlo. Rum. V komunistických obchodech bylo všeho dostatek, jenomže to všechno byly věci, které byly vesměs nepoužitelné. Buď nefungovaly, nebo byly tak hnusné, že vkusu socialistických manželek zvedaly žaludek.

A tak se vše vyrábělo neoficiálně. Sice v pracovní době, ale nikdo o tom vlastně nevěděl. A za vše se platilo rumem. Rum byl z komunistické Kuby, a tak uvědomělého dělníka nemohl zkazit. Intelektuálové, kteří byli trochu namyšlení, pili vodku. Tu jim dodával sovětský bratr, ta byla také morálně v pořádku.

Pod vedením inženýra Bejdy jsem zažil období největších zápasů s mými vnitřnostmi, a také období největšího úspěchu, kdy jsem pil rumové platidlo tak rychle, že můj žaludek se nestíhal bránit a já ho přepil k absolutní výhře. Ovšem po třech měsících se obměňovaly skupiny učňů na pracovištích, a i mne museli probrat a přemístit na oddělení, kde jsem během dalších třech dnů více – méně vystřízlivěl. A v tomto čase, kdy jsem byl schopen vnímat svět kolem sebe, se udál můj další životní zlom. Koupil jsem si motocykl. Po vzoru amerických vousáčů křižujících státy na strojích značky Harley Davidson, jsem na inzerát zakoupil konkurenční socialistický výrobek Jawa 250. Dle přiloženého propagačního letáčku, se vyvážel úspěšně do celého světa. Na důkaz, na prospektu, byl vyfocen obchod v hospodářsky rozvinuté Indii s radujícím se Indem, právě kupujícím tento stroj. Na Harley jezdí indiáni, na Jawě Indové. Nevidím v tom zas tak velký rozdíl. A i vzhledově si byli oba typy motocyklistů podobní. Silní vousáči. Jen ten americký jezdec byl oblečen do kožené soupravy, pobité cvoky a řetězy, zatímco ten indický měl jakousi dlouhou bílou noční košili. Bez řetězů a cvoků. Ale třeba měl na nosiči motocyklu v obrovském košíku ukrytou kobru. Co by tam taky takový vousatý drsňák mohl mít – né?! Jenom trochu více mne na svoji stranu strhl obrázek toho amerického hochy, jelikož řídil svůj stroj v silných kožených botách. Indický soudruh ovládal svůj stroj v jakýchsi sandálech, co měli jenom podrážku a jednu slabou tkaničku omotanou kolem kotníku. To naše „důchodky“ se vzhledem spíše přibližovaly k imperialistické obuvi než k plátku na nohou Inda.

Stroj jsem vlastnil a ihned jsem ho v podnikových dílnách náležitě předělal. Všechny plechové části, co tak lahodily indickým očím jsem odmontoval a vystříhal z nich kryty podobné Harley. Přední světlo jsem použil z traktoru, zadní jsem vyrobil z plastové krabice na sýry červené barvy. Kufry na zavazadla, potřebné při křižování naší socialistické republiky jsem vytvořil z nádob na splachování WC. Takto upravený motocykl potkat kterýkoliv imperialistický motorkář, nerozezná ho od rodného Harleye. Jen možná velikost motoru by původ mého stroje prozradila. Ale jeho poctivých čtrnáct koňských sil mu dávalo neuvěřitelnou rychlost 115 km za hodinu a jednou, když jsem se z kopce přitlačil na rozjetý kamion, jsem jel i neskutečných 125 km za hodinu. Ale pak jsem musel začít brzdit, protože o tři kilometry dál byl železniční přejezd, tak abych to stačil a nezabil se o závoru.

Ale motocykl pro mne znamenal i omezení alkoholové smršti při zábavách. Měl totiž jen dvě kola, a ty jak známo z fyziky, bez udržování rovnováhy stát nebudou. A udržovat rovnováhu, když v hlavě máte pouťový kolotoč i s kapelou, to fakt nejde. Ale i když jsem přišel o radostné kočkování s žaludečními šťávami, na oplátku jsem získal něco mnohem zajímavějšího. Vlastní děvče.